

Хансь. Истина є, истина, наша предобра Графице, но само трѣбува, да ни ся закълнете, че като вы заведемъ въ пустинѣ-тѣ, нещете никогѣ да излѣзете между хора, чакъ догдѣ сте живи.

Графица-та. О! — — затова ся заклевамъ съ сичкѣ-тѣ си душѣ и сърце; заведете мя макаръ и въ найгольми земляны пропасти, само ми пощадете животъ-тъ за ради детенце-то ми.

Хунсь. Добръ Графице, а вы подигнете три-тъ си пѣрста на горѣ, и думайте подирѣ ми (*подигва три-тъ си пѣрста къмъ небо-то и хуртува подирѣ Хунса*). Заклевамъ ся въ всевишняго Бога отца, сына и светаго Духа, че сички-тъ си животъ ще провеждамъ въ пустинѣ-тѣ съ детенце-то си, като калугерица, и никому не щѣ да ся показвамъ. Ако пакъ мя случайно намѣри нѣкой, па мя запыта: коя съмъ и отъ гдѣ: то ся обѣщавамъ и заклевамъ въ името Божіе, че никогѣ не щѣ да се издамъ, коя съмъ и отъ гдѣ съмъ, но сѣкиму ще кажѣ, че съмъ сирота вдовица, за по добро увѣреніе вмѣсто светы-тъ кръсть цѣлувамъ сабѣ-тѣ (*прострѣ ѣ сабѣ-тѣ*) съ коѣ-то е щѣло, да ми ся земи животъ-тъ.

Хансь. Доста, доста Хунсе, не мѣчи вече тѣзи благороднѣ душѣ, зеръ не видишь, че є полу-мрѣтва.

Хунсь. Та не заклевамъ ѣ, защо ѣ мразѣ; но защото са боѣ за себе си. Промисли, като покажемъ кучишки-тъ очи на онагова проклетника, а та са покаже нѣгдѣ или излѣзе отъ горѣ-тѣ, какъ ще фрѣкнѣтъ наши-тъ глави отъ рамены-тъ ни.